

E

ntre tots els pescadors, n'hi havia un que es deia Jonàs.

En Jonàs s'estimava la seva canya de pescar més que cap altra cosa al món.

I s'estimava tot el que era moll: els rius i els mars, les pluges, els cucs de pescar i, sobretot, els peixos.

També s'estimava el fum. El fum dels vaixells de vapor i de les locomotores, el fum dels centenars de milers de xemeneies de París, i el fum dels cigars gruixuts dels diumenges.

En Jonàs s'alimentava de peix fumat i es podria dir que era un pescador si fa no fa com els altres.

Però, al fons del seu cor, en Jonàs era infeliç. Estava tip de pescar sempre peixos petits.

–Peixos grossos –remugava–, el que hauria de pescar són peixos grossos.

«Si pogués pescar un peix gros de debò –pensava–, encara que només fos una vegada a la vida, ja estaria content.»

Hauria donat l'últim franc que li quedava per pescar un peix gros de debò. Però no en pescava mai cap. Mai.

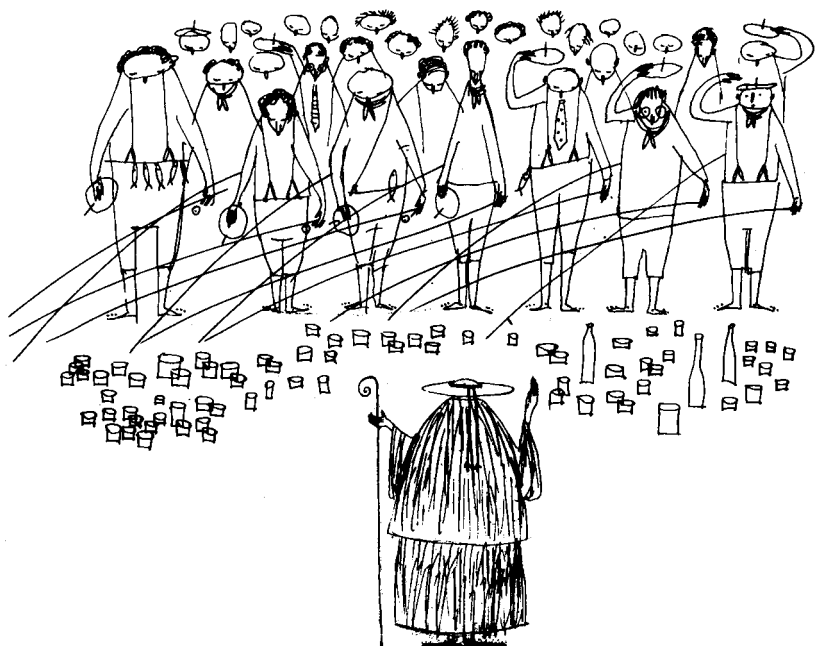
Mirat de prop, en Jonàs era més o menys així.

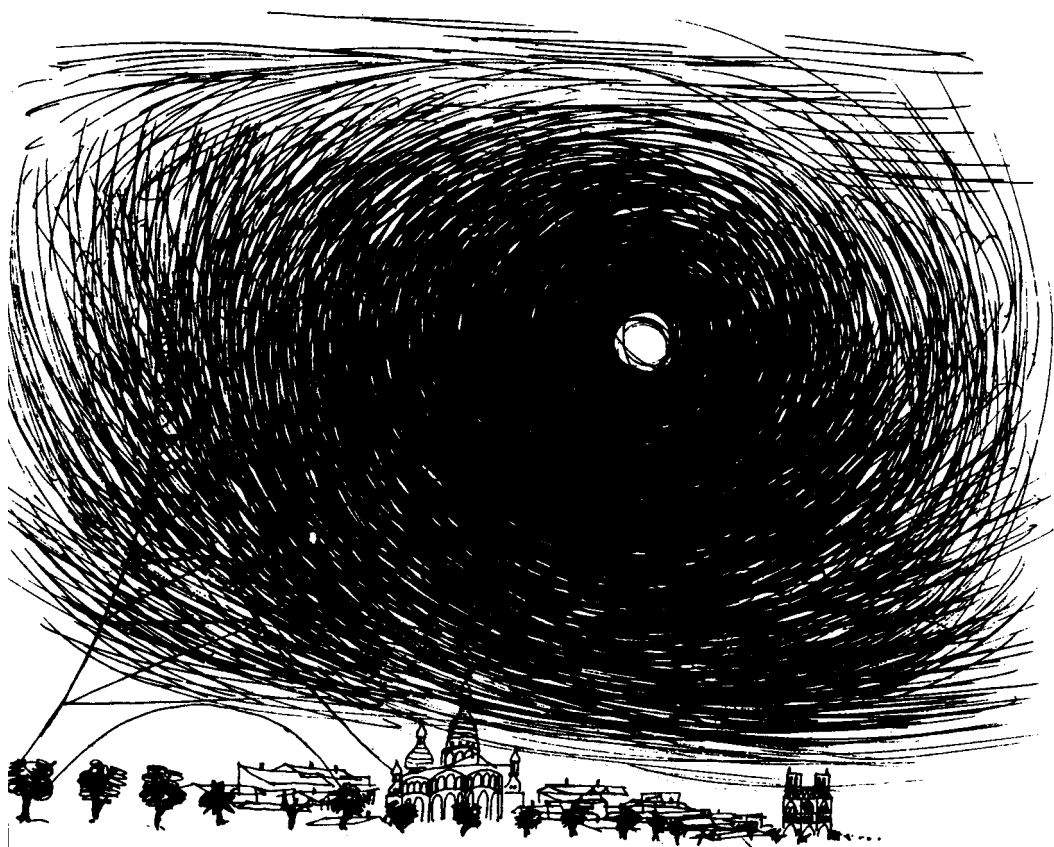
Quan els castanyers floreixen, els pescadors del Sena van a la catedral de Notre Dame a celebrar la missa dels pescadors. Sa Eminència, l'arquebisbe de París, fa un sermó i parla de sant Pere, que també va ser pescador. I els pescadors donen les gràcies a Déu pel sol, l'aire i l'aigua.

En Jonàs, però, tenia un desig especial: «Si pogués pescar un peix gros, Déu meu –pregava–, encara que només fos una sola vegada!». I, adreçant-se al bon Déu, va dir: «Això no és res, per tu, Senyor; els mars, els llacs i els rius et pertanyen. Deixa'm pescar un peix gros encara que sigui una sola vegada!».

Després de la missa l'arquebisbe de París beneeix els cucs de pescar i les canyes dels pescadors. Llavors ells prenen un conyac –o dos, els més vells–, i baixen a poc a poc cap al Sena a continuar pescant.

El bon Déu envia cada nit
tres petites idees a París.

I una d'aquelles nits càlides de primavera en què el vent del mar arriba a la ciutat i canta en passar per l'esquelet metàl·lic de la torre Eiffel, les tres petites idees van tornar a navegar sobre els terrats de París.

La primera idea va anar a parar a casa d'en Pierre, el pintor. En Pierre va barrejar els colors a la paleta, es va tirar la boina enrere i es va posar a pintar una dona blanca amb un papagai verd.

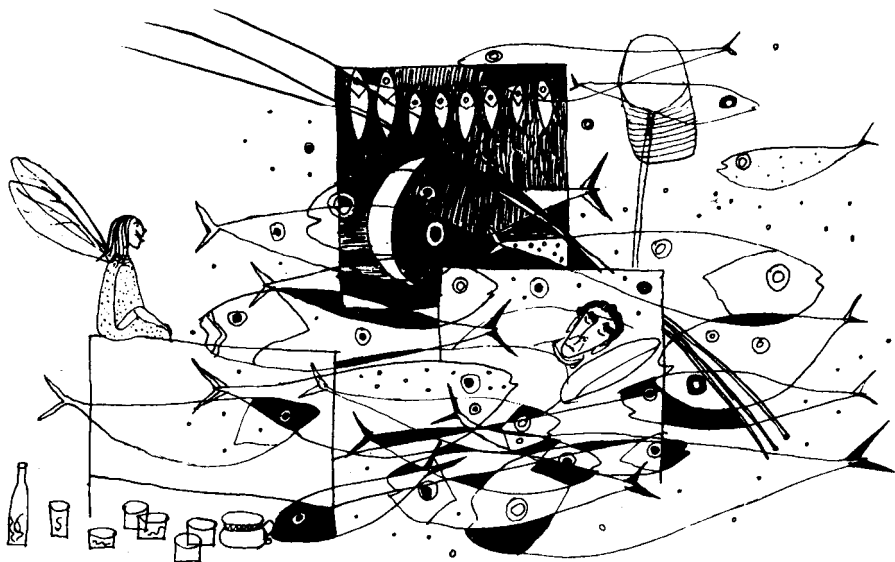
Estava molt content.

La segona idea va anar a parar a casa d'en Jacques, el poeta. En Jacques es va escurar la gola, va provar la seva ploma estilogràfica, va escriure el títol «La història de les formigues» i es va fer famós.

Ell també estava molt content.

La tercera idea –qui ho havia de dir!– va anar a parar a casa d'en Jonàs, el pescador.